

БОРБА®

9 септември 1944 година!

Най-черната дата в новата история на България!

Преди 64 години, в края на Втората световна война съветските войски, окупираха България. Възползвайки се от това, българските комунисти заграбиха властта и започна кървавата разправа с българите, недолюбващи комунизма.

На снимката: Второто правителство, съставено от проф. Богдан Филов (12 април 1942 – 24 септември 1943 г.), полага клетва пред XXV Обикновено народно събрание. Отляво надясно: Хр. Калфов – председател на Народното събрание, Богдан Филов – министър-председател, П. Габровски – министър на вътрешните работи, проф. Б. Йоцов – министър на просветата, Д. Божилов – министър на финансите, К. Партов – министър на правосъдието, ген. Н. Михов – министър на войната, Н. Захариев – министър на търговията, Хр. Петров – министър на земеделието, Д. Василев – министър на благоустройството. В. Рагославов – министър на железниците, Д. Пешев – зам.-председател на Народното събрание, Ст. Мошанов – зам.-председател на Народното събрание.

Всички те бяха осъдени на смърт от т.нар. комунистически народен съд и екзекутирани заедно с елита на българската политическа и интелектуална мисъл – регенти, министри от други кабинети (Божилов, Багрянов, Муравиев) и народни представители от XXIV и XXV народно събрание, общо 104 души, екзекутирани на 1 февруари 1945 г. Само затова, че преди всичко обичаха България и работеха за нейното благополучие и независимост. С поклон да си спомним за тях!

От 1 януари 2008 г. България е член на Европейския съюз. С приобщаването си към него тя показва твърдата си решимост да бъде неразделна част от Обединена Европа, от нейния човешки, интелектуален, икономически и военен потенциал.

Да се надяваме, че членството ни ще съдейства България, с още по-голяма решимост, да отстоява националната независимост, териториалната цялост и държавния суверенитет на хилядолетната българска държава, съобразени с изискванията на общата европейска конституция.

Бетовеновата “Ода на радостта” стана химн на Европейския съюз. Случайно ли бе това, или дълбоко обмислено, вярно, правилно оценено решение. Бих казала, чудесно решение на професионалисти, знаещи и можещи най-компетентно да решават проблемите, познаващи миналото, прозрели ясно бъдното.

Една мелодия измъчва Лудвиг ван Бетовен още в боя, в жестоката война, унищожаваща човека. “Проклетата война!”, си казва той. “Войната. Гаубиците свиреха. Улучен човек закрепва от болка. Навън по улиците се гърчеха човешки тела. Залп!...” В този момент на човешки аг идва отдушната му мелодията: “Радост, ти дете от рая.” На хората им трябва радост, те я заслужават, а не смърт, болка. И се ражда богдра, радостна песен, която да атакува проклетата война. “А сега ще работя от радост за радостта”, тази мисъл го вдъхновява. Музиката е родена от мъката му. Тя е музика за мира и радостта. Защото радостта трябва да бъде за всички.

Шилеровата любима песен “Ода на радостта” го вдъхновява, тя е в основата на творбата му.

Дали истинската радост е за всички, както е желал Бетовен? Дали и у нас днес има радост? Каква е тя? На какво и как се радват някои? “С радостта да обявим война на войната, на жестокостта, човешката болка и страдание.” Това е желал Бетовен. За радост истинска, дълбоко човешка радост за всички.

Елена Вачева,
Хасково

*Радост, ти дете от рая,
ти божествен ясен плам!
Ний пристъпяме с омая,
о, богиньо, в твоя храм.
Твоите радости спояват
туй, що светски нрав дели,
и братя всички люде стават,
щом с крила повееш ти!
Тоз, що своя назовал би
тук една душа макар,
който не – с тиха жалба
да напусне тоз олтар!*

На 7 май 1824 г. на концерт в кралския императорски театър творбата е изпълнена за пръв път. Солата изпълняват видните певци Унгер, Зонтаг, Хайцингер и Зайпелт. “Целият народ е поразен, смаян от величието и значимостта на вашата творба”, пише Шиндлер. Като композитор Бетовен ще владее света, защото никога не е в състояние да спре тържеството на човечеството, за което той се бори. Одата е лебедовата му песен, която затвори устата на онези, които го хулеха, оплюваха, доставяйки му болка и мъка. И тя завладя света. Шуберт застава до леглото на починалия на 26 март композитор, този велик човек той почиташе като най-велик между великите.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Паприковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 57, брой 4

Книжка сто седемдесетъ и осма

Августъ 2008

*Д-р инж. Сергей Добрев,
историк, политолог*

Тихата “дипломация” или перестройката

Ако се заровим строго аналитично в много-страдалната история на Русия в периода след кървавия Сталински диктат и потърсим корените на съвременната “перестройка” (злостливо наричана в някои източни политически кръгове “горбачовизъм”), неминуемо ще ги намерим в ранния им стадий на развитие в епохата на “царуването” на Папа Льона – галено назовавания генсекретар на КПСС др. Леонид Илич (Илин) Брежнев!

Не бива да се подценява, че всъщност руската перестройка положи началото на голямата глобализация, обхванала вече повече от три четвърти от населението на света!

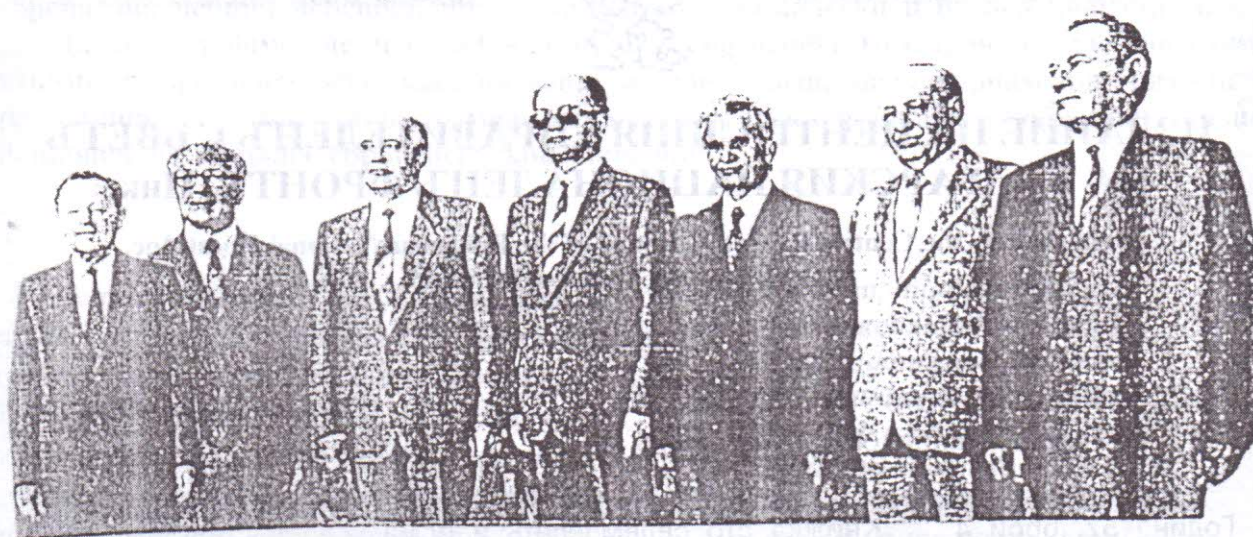
Като държавник и политик, притежаващ несъмнен силен и далновиден, родов и вътрешен потенциал, Леонид Брежнев в 18-годишното си “царуване” не живя с илюзията за пълната световна победа на “комунистическия строй” и най-малко – за доминация на “великия Съветски съюз” на световната арена. Правейки всичко възможно за запазването на сравнителен политико-социален мир в огромната разнолика “соцкомунистическа” империя и нейните военни колонии, Папа Льоня успя много тихо и дипломатично (“по тихутко”) да вгради в огромния съветски закостенял партиен елит малко по-еластично, прагматично и по-свободно мислене,

доближаващо се до мисленето на американския държавен и политико-икономически елит.

Точно това новаторско мислене “ала Брежнев” сложи малко или много началото на “перестройката” през 80-те и 90-те години на миналия ХХ век и спаси Съветския съюз от пълно разпадане и унищожаване, а Русия – от убийствена и фатална световна пълна изолация!

С отлично разработен политико-дипломатически сценарий на колкото се може по-тихо и безболезнено преустройство на съветската колониална система, залегнал в глобалната програма, на върха на американската политическа вълна е издигнат енергичен, смел и амбициозен именит артист от Холивуд – Роналд Рейгън – американският президент, преживял най-много заговори и атентати!

За “вице” могъщата сила определя знаменития майстор на тихата дипломация, бившия главен координатор между голямата външна американска политика и новото върховно ръководство на Китайската комунистическа партия, бившия “най-еластичен” директор на ЦРУ, доктора по политическо право Джордж Буш. Инструкцията е ясна и без никакви възражения:

Последна среща на комунистическите лидери от Блока. Варшава, 1988 г.

подчертано видима негативна позиция спрямо Съветския съюз.

След запълващия временно съветското политическо пространство Константин Черненко и злополучния "реставратор" генерал Юрий Андропов на голямата кремълска върховна политическа аудитория се появи възпитаникът на правния факултет на Московския държавен университет и докторът по селскостопански науки Михаил Горбачов – системно подкрепян и протезиран от Леонид Брежнев, който пръв определя политиките като приоритетна класа и пръв "натиска здраво педала" на съветската перестройка. През октомври 1980 г. младият М. Горбачов е издигнат от Брежнев за член на Политбюро на КПСС и е натоварен с най-тънката работа – международната и вътрешната дипломация и политическа дейност. Михаил Горбачов, въпреки изключителните трудности, оправда гласуваното му доверие.

Проведените неколкократно "инкогнито" срещи на М. Горбачов като представител на тихата и невидима дипломация на върховното ръководство на КПСС в периода 1979-1984 г. с водещи западни политици, икономисти, финансисти и интелектуалци не са отразени официално както в съветския, така и в западния печат. В голямата политика винаги има и ще има неща, за които не бива да се говори и пише, нали?! И затова може би политическото кредо на "горбачовизма" или "перестройката"

бе алтернативно: "Повече гласност, повече прозрачност...". В действията си като генсекретар на КПСС от 12 март 1985 г. М. С. Горбачов успя да запази горе-долу Русия като международен авторитет. В Обединена Германия той имаше три срещи с решаващо значение за Русия, в Полша – две, където между много познати и сладникави приказки за ленински принципи, за нов модел социализъм, за приятелство, взаимно уважение и взаимопомощ съветският лидер опипа почвата за настроенията на обикновените хора и най-вече на младежта. И... най-вече за бързото и без много шум изпълнение на върховната инструкция: изтегляне на близо половин милионния елитен съветски корпус от Източна Германия, бързото и без сътресения ликвидиране на Варшавския военен блок и ориентиране постепенно на членовете му към НАТО-Запад и впоследствие НАТО-Изток, проблеми с търговския обмен, договори за 1991-1995 г., възможност за фериботна и друга връзка между Калининград и полски и немски балтийски пристанища и т.н.

Показателен в политологичен и социологичен аспект е фактът, че докато при посещенията му в победена и поделена Германия съветският лидер бе посрещнат много добре и толерантно, в полската корабостроителница "А. Варски" едва не бе освиркан и обруган!

Нищо чудно, поляците винаги са се мъчили да се измъкнат от руския и съветския ботуш!

Волю или неволю тези мъже създадоха началото на "перестройката" – беше общо дело (по средата на горния ред – Л. Брежнев, а на долния – М. Горбачов)

След М. Горбачов "перестроечната" щафета бе поета от много добре подготвени и школуван бивш съветски лидер от средния партийен ешелон – Борис Елцин.

Елцин се оказа твърд мъжага, който с един замах (Беловежките споразумения) направи много повече, от което се полагаше в момента. Запрати "великия Съветски съюз" на обречените в историята системи на ненавист и пълна забрава!

Първият президент в историята на Русия Борис Елцин показа и доказа ефективността на бързите и решителни действия в политиката! Схванал много добре накъде отива голямата игра, първата

мисия на Елцин беше да хване здраво юздите на силовите министерства!

Справи се блестящо с твърде наивно разиграните политически "водевили" – московския "Пуч" и "арестуването" на М. Горбачов. С тези два акта Борис Елцин подчерта невъзвращаемост-

Последното действено ядро на Варшавския военен блок – генералите Ярузелски (в средата), Хофман (вдясно) и маршал Куликов

Борис Елцин сред своите генерали

та на нещата в Русия и постави опозицията на колене (лидерите на "опозицията" отдавна бяха купени за дребни пари).

Във външнополитическата си дейност Б. Елцин създаде приблизително добра атмосфера на доверие и толерантност с колегите от Германия и Франция и най-вече с американската президентска институция. Не забрави да "погледеличка" приятно и най-големия съсед – "жълтия азиатски колос", на който беше готов да върне спорните гранични зони, но непредвидени обстоятелства, обусловени от други сили и интереси, му попречи да довърши докрай "затоплянето" между Русия и Китай. По Елциново време се подготвяше един по-дългосрочен държавен глава на променяща се Русия – отличния анализатор от дипломатическата кариера – полковник Вл. Путин. Проучен обстойно и външно, и вътрешно – отговаряше напълно на условията. Но имаше едно "но", имаше характер! Зад кулисите се говореше, че първоначално отказал да приеме и премиерския, и президентския пост. Но после... После можем само да цитираме думите на полската легенда д-р Лех Валенса: "Не хцем – але мусим" ("Не искам, но съм длъжен!").

"Който държи армията, той държи властта", казва една стара руска поговорка. И правилно.

Изоставен от генералите си, последният руски император Николай II Романов бе убит като куче заедно с цялото си семейство. Не му помогнаха милионите, инвестирани в чужди банки!

През август 1999 г. Вл. Путин без особено желание се изкачи до премиерския стол на Русия. След една година, на 26 март 2000 г., с още по-малко желание бе ръкоположен за държавен глава на Руската федерация. Наследството, което получи, бе тежко, безрадостно – крайно разединено руско общество, чудовищно корумпирана държавна администрация, шепа свръхбогати парвенюта, милиони страш-

но бедни граждани, престъпност, nihilизъм, егоизъм, алчност, безправие...

Путин бе родов аристократ от Санкт Петербург, далечен роднина на княз Н. Путин (Путянин), който е един от създателите на българския военноморски флот. Вл. Путин по характер най-малко търпеше безпътицата, недисциплинираността, равнодушието и басмацията.

Още от първите си крачки като нов домовладелец в двора на огромния, пълен с мрачни тайни Кремъл, подсказва деликатно на световната общественост в интервюто, че всичко отдавна предварително е програмирано: "Сега трябва да завием, сега ще дойде колата, сега трябва..." В друго интервю с новите "направляеми" медии недвусмислено подчерта: "Духът е пуснат от бутилката... Русия я чакат тежки дни и нощи!" А в едно публично изказване е абсолютно откровен: "Враговете на Русия са отвътре, не отвън..."

Дали нямаше предвид тези, които изнесоха богатствата на Русия? Тези, които той нарече олигарси? Не беше ли дошло времето за "желязната ръка в кадифена ръкавица"?...

Със съкращения от "Свят", издание на ПЕН клуба при Световния съюз на българите и българските граждани

"Борба"
се чете

Уважаема редакция на списание "Борба",
Г-н Дърводелски, г-н Спасов,

С голямо закъснение искам да благодаря за изпратените списания от януари, март и май. След като прочетох всички статии в тях, ще си позволя да направя малък коментар по някои от тях.

1. В книжка първа на списанието блести името на Христо Ботев, име, заздравило безсмъртието си, и 160 години от рождението му. На госпожа Елена Вачева от Хасково – поклон за покъртителната статия за Ботев, написана от вас.

Втората статия на Минка Гатева ("Вятърът на промяната") – и какво промени вятърът? Този, който духаше от изток, като задуха на запад, от комунистически стана капиталистически. Народът вярваше, че ще настъпи промяна, но остана жестоко излъган. Червената звезда и Альошовци продължават да светят, а ние стоим със замръзнали усмивки и чакаме да си отиде комунизмът.

2. В книжка втора на списанието се отличава статията "Време е за нов 10 януари" на Янчо Янчев. Крайно време е да излезем на улицата. При всички поводи, когато правителството се опитва да прокара лош закон, както правят хората в Гърция, Белгия, Холандия. Във Франция подпалиха Париж заради несъгласието с един проектозакон. А ние чакаме да бъдем затрупани от сняг по магистралите и да ни обясняват, че така било през зимата. Не ѝ пука на Емел Етем за измръзналите, изгорелите, удавените или умиращите по други причини хора – граждани на републиката. Защо да ѝ пука? За нея е по-важно да иде някъде на почивка, да се качи на самолета за Япония със сина си или въобще да си гледа кефа в Ница например.

3. Друга статия – "Фаталната дата за България – 4 декември 1968 г.". Когато пленумът на ЦК взема решение за присъединяване на България към СССР. Това предателство е станало достояние на западните държавници и те по съответния ред са предупредили нашите предатели да не си играят с огъня. И това е причината да не се осъществи това пълкено дело срещу България.

Друга статия – "Спомени за подвизите на партизаните от отряд "Антон Иванов". В нея се описват жестоките действия на партизаните към мирното население от с. Равногор. Избити са много невинни хора, след като им вземат грехите и хляба. Георги Серкеджиев и жената партизанка Нонка Серкеджиева са извършвали жестоките убийства.

4. В книжка трета искам да се спра повече на поздравителната телеграма на Симеон Борисов до конгреса в Чикаго. Господа, време е да се определи отношението на БНФ към НДСВ и лично към Симеон.

Бях на 16 години, ученик в новозагорската гимназия през 1937 г., когато се роди Симеончо. Радостта на целия народ беше неописуема от раждането. Какво всъщност е днешният Симеон? Спомням си добре, когато нашият водач г-р Иван Дочев през 1996 г. предупреди и Симеон да не влиза в политиката, а да си остане цар по Търновската конституция. Днес Симеон стана ортак с комунисти и турци и не му пука за българския народ. Дойде си в България, за да заграби 13 хиляди декара борови гори, които изсича поголовно и продава. Обратно си получи всички дворци и вили. Сега води дело за двореца в Кричим. Продаде ордените и медалите на дядо си Фердинанд, за да си погаси дълговете в казината на Монако. Не ги продаде в исторически музей. А дъщеря му Калина си даде булчинската рокля в музея са подигравка. Единственият му внук е кръстен Симеон-Хасан.

Всички тези действия на Симеон Саксбургготски са антибългарски и трябва да снемем уважението си към него. България се турцизира, обезбългарява и постепенно изчезва от картата на Европа. Страната е покрита с над 1000 гжамици, а църквите и манастирите се рушат без поправка и ремонт.

Господа, работете още по-всеотдайно, за да спасим милото ни Отечество от погубване. Следващият 32-и конгрес на БНФ проведете тук, в България, за да повдигнете националното чувство на отчаяния български народ.

За България!

Ваш Кольо Манолов, Ст. Загора

Бележка на редакцията

Българският национален фронт, Инк., в своята 60-годишна патриотична и апостолска дейност е доказал качествата си на организация, национална по дух и социална по съдържание. Той никога не е отстъпвал от нагласата си да бъде близо до народа, да живее с неговите радости и неволи и да отговори най-пълноценно на проблемите, които го вълнуват.

На страниците на списание "Борба" са намирали и намират място отношенията на читателите към политическите и обществени проблеми, вълнуващи ги в контекста на възрастовите, професионалните, съсловните, етническите и политическите аспекти, засягащи националната сигурност на родината ни и благополучието на нейните граждани.

Днес, когато близо две десетилетия ни делят от "пиянството на един народ", отправил взор към демократичното си развитие с надежда, че е дошъл ден първи за излизане на родината ни от задушавачата го прегръдка на тоталитар-комунизма, явно е сгрешил, защото и днес все още очакванията му са обвити в "бебешките пелени" на забавения растеж.

Защо? Отговорът е елементарен и еднозначен.

Защото полувековните комунистически натрапници, които клаха народа тъй както башибозукът не го е клал, след завземане на властта с помощта на чужда сила на 9 септември 1944 г., на 10 ноември 1989 г. мимикрираха промяна, за да запазят икономическата си власт, която в продължение на 45 години беше техен монопол.

По този начин те покриха с пепел искрата, можеща да запали огъня на възмездие, неугаснал почти във всеки български дом в продължение на 45 години, когато безпричинно се избиваха бащи, майки и деца, несподелящи комунистическите идеи за

"могъществото" на пролетарската насилническа деспотична власт. Възползвали се (нак повтаряме) "от пиянството на един народ" тогава, днес наметнали одеждите на демократи, същите потисници или техните фамилни и партийни метастази отново са в коридорите на властта, постепенно, но целенасочено превръщайки икономическата си власт в политическа. Те блокират демократичните процеси на развитие от повея на промяната след ноември 1989 г., като инжектират допингово хаоса, корупцията, срастването на политическата власт с организираната престъпност, икономическия стрес от нищетата на среднодоходния български гражданин, губещ перспективата за утрешния ден. Какво да се направи? Как да се действа? Помощ от вън? Илюзия! Тогава? Силата и правото е в наши ръце!

Ще го променим ние – с действията на целия народ, когато обединим усилия и изгоним фарисеите-комунисти от храма на законодателната, изпълнителната и съдебната власти и наложим новата форма, извикана на живот от амалгамата на християнския морал и Мойсеевите закони. Тогава със силата на върховенството на закона, чужд на привилегии, пред когото всички ще бъдат равни, ще издигнем на пиедестал справедливостта и с Божието Божу и Кесаревото Кесарю ще обезвъзмездим тези, които се погазиха с живота на милиони български граждани.

Горното нека не се приема като призив за отмъщение, а като висша форма на справедливост, без която няма и не може да има България. Тогава по силата на закона всеки ще заеме онова място, което сам си е извоювал и никой няма да има принос в неговата участ.

Трябва да бъде знайно, че сега не е времето да се разпалват противоречия и вражди, да се иницират ветрове, защото бурята, която ще последва, ще ни отнесе.

На фасадата на Народното събрание нашите предци са поставили надпис: В единението е силата.

Нека в името на България го постигнем!

Грешен ще бъде изводът този призив да се тълкува, че призоваваме към презръдка на "вълци и агнета". Опитът на живота и прочитът на историята ни учи, че вълкът "козината си мени, но никога права". Затова да се опазим, като му отнемем възможността да се разпорежда с живота, имота и честта на милионите граждани.

Как ще стане това?

Като с бюлетината за гласуване, без да се омайваме от митични герои с неосъществими обещания, дадем властта в ръцете на знаещи и можещи технократи. А ако те със силата на парите се помъчат

да изкористят нашия вот, не е преминало времето на тоягата и за тези, които дават, и за тези, които взимат – в най-широк смисъл на думата.

Колкото за резултата от действията, които сме желали да бъдат предприети от някого или поведение на популизъм и той не е отговорил на нашите очаквания, лично моето мнение е да се предпазваме от преждевременна категоричност в оценките си до пълното изясняване на фактите и обстоятелствата. Всяко действие се оценява от крайния резултат, а той за нас е: благополучието на българския народ, извоювано по трънливите пътища на посткомунизма (след 10 ноември 1989 г.), борбата с която има непредсказуеми измерения.

Г. Спасов

Коментаръ

Милко Мушиловъ,
Монтичело, Илиноисъ,
САЩ

Кой е виновенъ?

ACCUSE →
EMILE ZOLA

Кой е виновенъ?

Отъ
Милко Мушиловъ
Монтичело, Илиноисъ, САЩ

Слѣдъ предишнитѣ парламентарни избори въ България четохъ и слушахъ доста нападки срещу бившия министъръ-председателъ – Симеонъ Сакскобургготски. Поради обезпокояващитѣ изборни резултати които вдѣхнаха отново живестъ въ мухлясалитѣ комунистически послѣдвалата незаслужена, злобна критика и враждебностъ къмъ Негово Величество уdboixa у менъ още повече болката и недоумѣнието. **Защо критикуваме настървено единъ отъ най-умнитѣ и интелигентни българи, притежаващъ неоспоримъ престижъ въ Свободния свѣтъ като държавникъ, полиглотъ, бизнесменъ и семѣнъ човѣкъ? Защо не се замислимъ малко по-дълбоко, за да разберемъ причинитѣ, които именно го поставиха въ безнагѣждното му положение мѣжду Сцила и Харибда? Защо го обиждаме съ долнопробни епитети, като "продажникъ", "предателъ", "комунистически ортакъ" и други нелепости въ подобенъ смисълъ? Та нали той самиятъ отговори мъдро и лаконично на провокационната представителка на българската враждебна преса, на въпроса ѝ какъ той "ще оправдае постъпката си предъ съмишленицитѣ си и народа", че той "не работи конюнктурно". Естествено, не го разбраха!**

Слѣдъ предишнитѣ парламентарни избори въ България четохъ и слушахъ доста нападки срещу бившия министъръ-председателъ Симеонъ Сакскобургготски. Поради обезпокояващитѣ изборни резултати, които вдѣхнаха отново животъ и свежестъ въ мухлясалитѣ комунистически гардероби, последвалата незаслужена злобна критика и враждебностъ къмъ Негово Величество уdboixa у менъ още повече болката и недоумѣнието. **Защо критикуваме настървено единъ отъ най-умнитѣ и интелигентни българи, притежаващъ неоспоримъ престижъ въ Свободния свѣтъ като държавникъ, полиглотъ, бизнесменъ и семѣнъ човѣкъ? Защо не се замислимъ малко по-дълбоко, за да разберемъ причинитѣ, които именно го поставиха въ безнагѣждното му положение мѣжду Сцила и Харибда? Защо го обиждаме съ долнопробни епитети, като "продажникъ", "предателъ", "комунистически ортакъ" и други нелепости въ подобенъ смисълъ? Та нали той самиятъ отговори мъдро и лаконично на провокационната представителка на българската враждебна преса, на въпроса ѝ какъ той "ще оправдае постъпката си предъ съмишленицитѣ си и народа", че той "не работи конюнктурно". Естествено, не го разбраха!**

Известно е, че българитѣ сж голѣми критикари, но при ония следизборни кризи запитахме ли се честно и почтено кой ги бѣше причинилъ? **Преди да нападaме единъ достоенъ българинъ така жестоко, дадохме ли си смѣтка кои бѣха тия, гдѣто създадоха на първо мѣсто предпоставкитѣ за онова безизходно положение?** Не бѣха ли тѣ ония сжщитѣ, които сега реватъ до небето “Разпни го!”, гдѣто гласуваха противъ него или въобще не си дадоха гласа, които създадоха условията за една страшна дилема: **катастрофа или коалиция?** Седмичи наредъ следъ изборитѣ Негово Величество, поелъ тежкия кръстъ къмъ политическата си Голгота, понасяше хули и обвинения, като “Той ни остави безъ правителство”, “Той не гържи за отговорностъ предъ народа, а гледа само личнитѣ си интереси и облаги, за имотитѣ си” и т.н. Но ако той бѣше наистина изневѣрилъ на своята дълбоко вродена патриотичностъ, той можеше да протака съ месеци онзи ненормаленъ преходъ на безнадеждностъ, на “безгържавностъ”, до неминуемата пълна гържавна катастрофа! **Но той съ своята завидна далновидностъ и рѣдко прозрение съзна, че това би било въ ущърбъ на бждещето на България, за членството ѝ въ Европейския съюзъ,** че тия, които сега го нападатъ, ще бждатъ първитѣ да го обвинятъ тогава, като единствения виновникъ за бждещата печална участъ на България. За това той даде въ приношение своя личенъ политически животъ, кариера и своя авторитетъ – единствено за благо на България! **Но ние не го разбрахме и оценихме. Той предпочете да бжде оплутъ, да преглътне горчивия залѣкъ, съзнателно ставайки предметъ на обиди и нападки отъ страна на улични политикани, антимонархисти, либерални “интелектуалци”, псевдосъратници, конюнктурни карьеристи,** или просто празноглави “всезнайковци” по махленскитѣ кръчми и кафенета. Ние не разбрахме разликата между “водачъ на партия” и “гържавенъ водачъ”, където сж включени всички: религиозни, политически и етнически елементи на една нация, включително и комуниститѣ. **За насъ като личности, носейки ранитѣ на гърба си отъ комунистическия изверги, коалиция съ тѣхъ е недопустимо, обидно, почти непонятно и въ най-добрия случай мжно преглътнимо. Но за единъ мждъръ, справедливъ водачъ на цѣлия народъ това е пререквизитъ и необходимо качество!** Колкото до Негово Величество, какъ може единъ здравомислещъ човѣкъ да допустне, че царятъ е станалъ “ортакъ съ комуниститѣ” въ истинския смисъл на думата, когато той лично претърпѣ на гърба си, още като невръстно сираче, жестокоститѣ на натрапения комунистически режимъ, поемайки тежкия пжтъ на изгнанието – изгоненъ отъ Родината си заедно съ сестричката си и измжчената си, но героична майка светица? Какъ може той да забрави нечовѣшкото звѣрско убийство на обичния си чичо – безобидния и добродушенъ принцъ Кирилъ – отъ комунистическия палачи? Какъ е допустимо да се мисли, че единъ любѣщъ съпругъ може да пренебрегне грознитѣ факти отъ безмилостнитѣ изтезания и варварска смъртъ на семейството на доня Маргарита Гомесъ-Асебо и Сехуела – сегашната наша царица – отъ страна на мѣждународнитѣ комунистически революционери презъ врѣмето на Гражданската война въ Испания – та сега да се ржкува съ тѣхнитѣ последователи въ България? Отговорътъ на такава абсурдна безсмислица е само единъ: **Това е възможно само когато единъ смъртенъ е решенъ да даде всичко ценно за него въ името на единъ по-висшъ идеалъ: доброто на Родината!** За такава саможертва се изисква много смелостъ, прозорливостъ и безпрѣкословенъ патриотизъмъ. За това се изисква свръхчовѣкъ! И ние го имахме, но съ присжщата си българска политическа незорѣлостъ го загубихме, безъ капка съвестъ или угризение.

Вината за плачевното икономическо и политическо състояние на съвременна България е само въ насъ – единъ по единъ като личности, граждани и гласоподаватели. Задачата да се превъзпитаме е колкото огромна, толкова и налѣжаща. Трѣбва обаче да се излезе отъ задушавачата тиня, въ която сме затънали до гуша, защото **единствено ние сме виновни за това!** Не напразно блѣстящиятъ гений на Мария Кюри даде на свѣта, мѣжду всичкитѣ ѝ приноси въ полето на науката, и мждрата истина: “Невъзможно е да се изгради по-добро общество, безъ да се подобрѣтъ отдѣлнитѣ личности!” А това сме ние!

Да живѣе България!

Да живѣе Н. В. царя!

Архивите
говорят

Николай Начев

Досиета! Доносници!

Наред с другите изключителни качества, които притежават българските комунисти (терор, конспирации, лъжи, измами, изнудвания и още, и още), те с особено настървение се домогват до едни или други сведения за хора и от хора, които не са омесени от "тяхното тесто", прибягнаха до лица, лишени от морал и съвест, и ги използваша като доносници. Те бяха вербувани в помощ на Държавна сигурност (ДС), милицията (НМ) и други репресивни органи, на които предаваха разговорите си с приятели, колеги в работата и всички, които са споделяли едно или друго с тях против комунистическата власт. Тези жалки същества са имали обсег на действие като се започне от училищата, университетите, учрежденията, ресторантите и се стигне до публичните места, където са се събирали повече хора. Там те са извършвали своята чудовищна дейност, като всичко чуто, с прикачено към него името на лицето, което го е казало, са донасяли на своите господари. Нещо повече, те са измисляли, че са го чули от лица, на които са искали да напакостят. Донасяйки го в съответните служби, тези лица, които от доносниците са представяни като нелоялни към комунистическата власт, са ставали обект на репресии. В зависимост от "качеството" на доноса на доносника, стотици и хиляди мъже, жени, без оглед на възрастта са били подлагани на жестоки инквизиции след задържането им в "душегубките" (килиите) на ДС и НМ, някои съдени и изпращани в затвора, а други – в лагерите за принудителен труд. След връщането от тях мнозина са били вече негодни за работа, осакатени и в болестно състояние, което не им е позволявало да упражняват умствен и физически труд.

За съжаление на мнозина от тях синовете, дъщерите и внуците, или те самите след протекция на "бившите", а никой не може да гарантира, че не са и настоящи, чорбаджии от ДС, са на отговорни постове във властта и продължават пъкленото си дело срещу все още безмълвния български народ. Тази истина не трябва да се прикрива. Тя трябва широко да се афишира, защото бившите им комунистически чорбаджии, преименувани като социалисти, отново са в структурите на властта и няма съмнение, че протежетата им, под страха да бъдат разкрити миналите им "геройства" като доносници, отново днес служат на тях.

Прави чест на сп. "Борба", че периодично изнася имената на доносниците, чиито досиета са разсекретени не по презумпция, а със списъци на съответната комисия, оторизирана с тази задача от Народното събрание.

На вниманието на читателите на сп. "Борба" предоставям два списъка, които ще бъдат от полза за българските граждани да ги имат предвид във всекидневие си.

Приложение: списък на депутатите агенти, Решение 25 от 12 февруари 2008 г. на КРДОПБГ към ДС и военното разузнаване.

СПИСЪК НА ДЕПУТАТИТЕ, СЪТРУДНИЧИЛИ НА БИВШАТА ДЪРЖАВНА СИГУРНОСТ:

В настоящото 40-о Народно събрание има общо 19 депутати, за които са открити данни за сътрудничество с ДС. Шестима от тях са от левицата – Георги Юруков, Добромир Задгорски, Евгени Кирилов, Марко Мечев, Пламен Ранчев, Стоян Витанов. Следва групата на ДПС, където фигурират обявявани неколккратно имена: лидерът Ахмед Доган, Юнал Лютфи, Лютви Местан, Рамадан Аталай. От "Атака" са Ваньо Хърков, Георги Георгиев, Йордан Величков, Петър Берон, Станислав Станилов, Станчо Тодоров и Тодор Батилев. Двама са обявените сътрудници от Българския народен съюз – лидерът на ВМРО Красимир Каракачанов и съпартиецът му Бойко Ватев. Ето и пълния списък:

1. Александър Иванов Маринов	11. Борис Янев Стоянов
2. Александър Янков Димов	12. Боян Борисов Киров
3. Ангел Стоянов Момов	13. Бриго Христофоров Аспарухов
4. Андрей Николов Андреев	14. Валентина Крумова Георгиева
5. Атанас Георгиев Семерджиев	15. Ваню Стефанов Хърков
6. Атанас Матеев Матеев	16. Васил Иванов Милков
7. Ахмед Демир Доган	17. Васил Кирилов Палакаркин
8. Благой Александров Дечев	18. Васил Любомиров Костов
9. Бойко Иванов Ватев	19. Васил Павлов Станилов
10. Бончо Драганов Рашков	20. Васил Петров Димитров

БОРБА

21. Велико Живков Великов
22. Венцислав Асенов Димитров
23. Веселин Стоянов Бончев
24. Владимир Владимиров Топенчаров
25. Галактион Любенов Табаков
26. Георги Алексиев Иванов
27. Георги Алексиев Начев
28. Георги Владимиров Юруков
29. Георги Евдокиев Марков
30. Георги Иванов Иванов (Какалов)
31. Георги Йорданов Манов
32. Георги Костов Костов
33. Георги Миланов Георгиев
34. Георги Николов Дюлгер
35. Георги Николов Колев
36. Георги Седефчов Първанов
37. Георги Симеонов Агафонов
38. Гинчо Маринов Павлов
39. Гюнер Бехчет Тахир
40. Денчо Стоянов Бояджиев
41. Джават Яшар Мехмед
42. Димитър Борисов Езекиев
43. Димитър Георгиев Пенчев
44. Димитър Георгиев Стефанов
45. Димитър Иванов Баталов
46. Димитър Иванов Кайраков
47. Димитър Колев Димитров
48. Димитър Борисов Маринчешки
49. Димо Василев Димов
50. Добрин Спасов Илиев
51. Добромир Мартинов Задгорски
52. Дончо Кънев Каракачанов
53. Евгени Захариев Кирилов
54. Евгений Пенков Еков
55. Елена Петрова (Петкова) Кирчева
56. Емил Асенов Чавдаров (Сабри Хасан Хюсеин)
57. Емил Веселов Филипов
58. Жан Василев Виденов
59. Жорж Ганчев Ганчев (Георги Ганчев Петрушев)
60. Захари Михайлов Захариев
61. Златимир Стоянов Орсов
62. Иван Анастасов Мандов
63. Иван Борисов Матев
64. Иван Кирилов Палчев
65. Иван Тодоров Кирилов
66. Илия Харалампиев Конев
67. Иринея Георгиев Цветков
68. Исмаил Мехмед Исмаил
69. Йордан Петров Величков
70. Кадир Джелил Кадир
71. Калин Николов Димитров
72. Кемал Еюп Адил
73. Кирил Андреев Баев
74. Кольо Велков Колев
75. Кольо Георгиев Колев
76. Кольо Петков Парамов
77. Константин Димитров Косев
78. Красимир Дончев Каракачанов
79. Красимир Иванов Николов
80. Красимир Тодоров Петров
81. Кристиян Борисов Кръстев
82. Любен Стоянов Гоцев
83. Любомир Кръстев Драганов
84. Любомир Петров Божков
85. Людмил Асенов Маринчевски
86. Лютви Ахмед Местан
87. Марко Николов Мечев
88. Мехмед Бейтулла Хаджиюмер
89. Минчо Генов Минчев
90. Михаил Асенов Михайлов
91. Нансен Алфред Бехар
92. Нейчо Христов Неев
93. Никола Иванов Мишев
94. Никола Стоилов Кацарски
95. Нина Лазарова Михайлова-Геринска
96. Огнян Димитров Пищиков
97. Огнян Стефанов Сапарев
98. Орлин Ризов Ризов
99. Орхан Тахир Мемеш
100. Осман Ахмед Октай
101. Петко Леонидов Търпанов
102. Петко Тодоров Ганев
103. Петър Георгиев Башикаров
104. Петър Кирилов Берон
105. Пламен Георгиев Ранчев
106. Радван Малеконев Кадъев
107. Рамадан Байрам Аталай
108. Розета Маркова Тодорова
109. Румен Василев Гечев
110. Румен Йорданов Русев
111. Румен Славейков Сербезов
112. Русалин Симеонов Арнаудов
113. Слав Василев Данев
114. Станислав Тодоров Станилов
115. Станчо Николов Тодоров
116. Стойчо Михайлов Шапатов
117. Стойчо Рангелов Донеv
118. Стою Дулев Стоев
119. Стоян Витанов Витанов
120. Стоян Георгиев Денчев
121. Суави Басри Хаджи
122. Тодор Иванов Костадинов
123. Тодор Костов Бояджиев
124. Тодор Николов Батилев
125. Тодор Петров Колев
126. Халит Осман Гази
127. Хасан Али Хасан
128. Христо Борисов Войняговски
129. Христо Иванов Иванов
130. Христо Панчев Смоленов
131. Христофор Петков Дочев
132. Цанко Русев Цанков
133. Цезар Михайлов Карафеизов
134. Чавдар Атанасов Добрев
135. Шакир Алилов Поюков
136. Юнал Саид Лютфи
137. Юрий Иванов Юнишев
138. Янко Кирилов Кожухаров
139. Янко Николов Янков

Решение 25 от 12 февруари 2008 г. на Комисията за разкриване на документи за обявяване на принадлежност на български граждани към Държавна сигурност и разузнавателни служби от българската армия

Имената, които фигурират в това решение:

Александър Асенов Александров

Ангел Николов Манчев

Апик Едуард Гарабедян

Атанас Георгиев Семерджиев

Баки Хасанов Хюсеинов

Борис Димитров Радев

Борислав Живков Георгиев

Боян Иванов Пенков

Валентин Георгиев Александров

Валентин Мирчев Босевски

Валентин Петков Гацински

Васил Димитров Чичибаба

Васил Иванов Бойчев

Васил Иванов Милков

Венко Николаев Бешков

Витко Илиев Еленков

Владимир Марков Кърпачев

Владимир Трифонов Пенчев

Воля Димитров Русев

Георги Иванов Танев

Георги Костов Георгиев

Георги Манолов Хаджиков

Георги Миколов Менов

Георги Фотев Георгиев

Димитър Георгиев Калчев

Димитър Илиев Митков

Димитър Костадинов Икономов

Димитър Николов Павлов

Димитър Цветанов Цанев

Димо Василев Димов

Едит Петрова Гетова

Екатерина Лука Чорбанова

Енчо Неделков Герганов

Жан Василев Виденов

Иван Асенов Филипов

Иван Василев Йорданов

Иван Георгиев Гарвалов

Иван Данев Токаджиев

Иван Манев Велчев

Иван Петров Гаджев

Иван Русев Маразов

Иван Янков Христов

Иво Йорданов Иванов

Илия Хараламбиев Коцев

Иончо Георгиев Пеловски

Калчо Николаев Хинов

Кирил Върбанов Садонков

Костадин Димитров Косев

Костадин Ст. Главанаков

Костадин Тодоров Русинов

Стоян Костов Овчаров

Любен Стоянов Гоцев

Любомир Епменчев Иванов

Любомир Кръстев Драганов

Любомир Недков Кючуков

Людмил Асенов Маринчевски

Мариана Манова Тодорова

Матей Атанасов Матеев

Матей Драгомиров Матеев

Милчо Димитров Ковачев

Минко Христов Герджиков

Мирослав Иванов Попов

Митьо Георгиев Виделов

Михаил Иванов Трифонов

Нейчо Христов Неев

Никола Димитров Даскалов

Никола Иванов Карадимов

Никола Василев Богданов

Никола Цветанов Ангелов

Петко Димитров Узунов

Петър Василев Стефанов

Петър Георгиев Башикаров

Петър Димитров Тенчев

Петър Русинов Цибрански

Петър Юриев Чаушев (Феим Чаушев)

Пламен Стоянов Димитров

Раиф Шабан Мустафа

Райна Димитрова Гаврилова

Румен Василев Гечев

Румен Генев Андреев

Румен Гоергиев Денчев

Румен Иванов Драганов

Румен Михайлов Митов

Серафим Благоев Софрониев

Симеон Георгиев Петковски

Симеон Танев Николов

Станислав Пенков Даскалов

Стефан Христов Полендаков

Стою Дулев Стоев

Тодор Георгиев Вачков

Тодор Кръстев Василев

Хараламби Борисов Анчев

Хасан Али Хасан

Хасан Марев Хасан

Христо Атанасов Далчев

Христо Илиев Христов

Христо Колев Миладинов

Христо Тодоров Гиргински

Христо Христов Друмев

Чавдар Вельов Червенков

Това са хората, които са информирали Държавна сигурност за теб, за мен и за всички, които недолюбували червената власт.

Преценете сами! На кого са служили! На България или на червените си господари!

Актуално

Ислям, религия... или заплаха

Определено ислямът е заплаха. Инвазията му е реалност. Изявява се настъпателно, нагло. Така се държат и действат неговите водачи и последователи.

Факт е, че изповядващите тази религия се разполагат сред нас. Опитват да наложат своя начин на живот, облекло, ритуали. Принуждават ни да ги възприемем. В конституцията на България пише, че ислямът е традиционна религия. Всъщност това съвсем не е така, защото ислямът и ислямизирането се налага на Балканите след последователното поробване на държавите от полуострова. Амбициите на ислямистите са нестихващи до момента. Няма да спрат доук.

Само за последните няколко години се нароиха стотици джамии в страната, дори на места, където няма мюсюлманско население, а по няколко семейства от циганската общност. Това е предимно в Благоевградско, Гоцеделчевско. В самия Благоевград върлува сектата “Ахмедия” с лидери Емил Филипов и Елвис Демиров – етнически цигани, чието учение е свързано с “добри дела”.

В края на 2006 г. от Али Хойредин бе основан Съюз на мюсюлманите в България като традиционно ислямистко вероизповедание, с цел да бъде превърнато в крайно, като за целта търсел последователи сред помашкото и българското християнско население.

В Шумен е създаден център за религиозно обучение от ислямската секта “Сюлейманджилар”. Други две такива училища има в селата Делчево и Булка – Айтошка община, които са незаконни. Сектата не признава светската власт.

Врџ Свобода в Източните Родопи е поруган с построяването на ислямски символи. Какво да кажем за ислямизирането на Гоцеделчевско, Велинградско – райони на помашкото население, в Пловдив и Пазарджик – циганската общност.

Радиализирането на мюсюлманите у нас се осъществява от емисари на фундаментални организации и фондации като “Нурджу”, “Иргаш”, “Тайба”, “Джамия Ахмия Етурас ел Ислами” и други, някои със седища във Велинград, Смолян, Гоцеделчевско.

Турското културно-религиозно проникване ерозира България. Стремежът е да се замени “османското робство” с “османско присъствие”. На помощ идват откритите, както и откриваните в бъдеще турски училища, където занятията се водят изключително на турски език. Да се изучава Корана. Целта е да се вмениява, че българските традиции, фолклор, облекло, обичаи, обреди, празници са турски. Това е станало поради присъствието на турците през вековете. Но това, разбира се, не може да стане без помощта на ибрикчи и българофоби. Пример за това е читанката от трети клас на издателство “Просвета”, в която се цензурира стихотворението на Елисавета Багряна “Обичам те, родино”. Спомням си дебатите около стихотворението “Аз съм българче” на Иван Вазов и дали да се чества Трети март.

Пример е и вмѣкването на арабски (турски) имена в учебника по български език за трети клас, рисунки на джамии и полумесеци в него, изопачаване на световноизвестен роман на шведската писателка Астрид Линдгрен. Това се нарича религиозно внушение. Вмешаването и натрапването е пример в смесените райони като Кърджали, община Джебел, където пътни табели ни пожелават “Приятно пътуване” и “Добре дошли” на турски език. Пример е и това, че административното ръководство на община Кърджали е изцяло турско. Служителите говорят на турски, някои от тях трудно говорят български.

В центъра на Кърджали се намира читалище “Юмер Лютфи”, което е турско и надписите са на турски.

Приоритет е да се фалшифицира историята ни, за което се хвърлят милиони – предимно от Анкара. Угрянето по паметта ни за миналото като “Митът Батак” – чисто външна намеса от САЩ и Германия, беше завоалирано като частен проект на НПО с цел избягване на дипломатически скандал.

Редовно се нарушава Конституцията на Република България (чл. 3), който гласи, че “основният език е българският” и който от лидери и членове на ДПС редовно се нарушава.

На 26 декември 2005 г. в с. Мозиляне на митинг, организиран от ДПС, се говори на турски език от консула на Република Турция в Пловдив Кемал Дирийоз (без превод), от депутата от ДПС Мехмед Саум. Речите се произнасят на турски език, както и поздравителното писмо от Ахмед Доган до присъстващите е на турски език. Така наречената художествена програма е изнесена само на турски.

На 8 май 2007 г. в с. Руен, Бургаско, лидерът на ДПС Ахмед Доган говори на турски пред събраните на предизборен митинг за евродепутати в двора на училището. Там присъства турска телевизия и вестник от Одрин.

На 18 ноември 2003 г. в Сърница зам.-областният управител Реджеб Молла заявява, че не признава Конституцията на РБ и че няма да се съобразява с текста в нея, определящ българският език за официален.

Не е за подминаване въпросът за всекидневните протяжни приканвания за молитва от минаретата на джамиите, озвучени с високоговорители в столицата, в Русе, Шумен, Разград и др., както и новините на турски по БНТ са явна демонстрация на налагане на своето с цел промяна на статуквото, а също така и доказателство за липса на държавност и държавническо управление.

Ярък пример за горното е присъствието на главния мюфтия на мюсюлманите в България на тържествената заря-проверка по случай честването на 3 март (2008 г.), изправил се горд в религиозни мюсюлмански одежди в непосредствена близост до православните висши духовници пред паметника на Царя Освободител. Какво кощунство от страна на доказалото се многократно в предателство правителство и президент историк.

Не бихме могли да забравим отпращения поздрав на турски към турската почетна рота от Сергей Станишев – министър-председател на Република България, при посещението му в Анкара (2007 г.).

Недопустимо беше изказването на вицепремиера Емел Етем (2007 г.) по време на посещението си в Турция: “Новата държава – членка на ЕС” (т.е. България), ще заеме страната на Турция по нейния път към членството ѝ в ЕС. Какво изказване, каква позиция. По чие нареждане – не стана ясно.

Много са предателите, които се надпреварваха да лобират и подкрепят Турция за еврочленството ѝ. В това число президентът Първанов, Солмон Паси, Симеон Сакскобургготски, Сергей Станишев, Надежда Михайлова...

Пълното безхаберие на управляващите да пресекат инвазията на исляма ще доведе до радикализиране на мюсюлманите у нас с идеята за свещен джихат срещу християните и създаване на “световен халифат”. Може би “мюсюлманството е бъдещето на Европа”. Но това не е случайно и то е следствие от подминаване на редица въпроси, засягащи геополитическото положение, както и бъдещето ни като национална държава.

Страницата на амбицията и апетита не е затворена.

Ето кратки откъси от изказвания на Тургут Йозал – президент на Турция (1992 г., в. “Миллиет”):

“Турция трябва да си постави границите на някогашната османска империя в центъра на интересите си, с тази цел през 21-ви век да стане отново империя.”

Сюлейман Демирел – като министър-председател (1992 г., февруари): *“Създадена е Турция, единият край на която е на Адриатика, а другият – до Великата китайска стена. Създаването на новия турски свят няма да доведе до забравянето на нито един наш брат в други държави и нито едно племе в Кавказ.”*

Лидерът на Националистическата трудова партия Алпаслан Тюркеш (април 1992 г.) казва: *“Един ден Турция ще си вземе обратно българските земи. Българите всъщност са от турски произход и коренът на езика, който говорят, е турски. Така или иначе един ден ще си вземем обратно тези места.”* Каква масирана кампания през 1992 г. от ислямска Турция. Впрочем това вече става чрез турските фирми у нас, които са над 800, и чрез изкупуването на земи след премахването на чл. 22 от Конституцията по време на управлението на правителството Сакскобургготски, но по нареждане на САЩ и Израел.

Ислямизира се България, ислямизира се Европа.

В Холандия вече живеят над 840 хиляди мюсюлмани, във Франция всеки четвърти е мюсюлманин, в Германия по официални данни са 2,5 млн., но по неофициални данни са 6 милиона. Във Великобритания на 1 милион мюсюлмани са построени 1400 джамии, в Испания са 850 хиляди, разбира се, със своите искания за построяване на училища, джамии, социални помощи, осигуряване на работни места и каквото се сетите. Всичко това красноречиво говори, че си отглеждаме изкуствено своите унищожители.

Фактите говорят, че те са такива – рушители и унищожители. На 11 март 2004 г. е взривен влак в Магрид, убити са 191 души, десетки са ранени. Събитията във Франция през 2006 г. (в Парижките предградия) са нанесени щети от палежи, счупени витрини, обръщани автомобили, нападения над обществени сгради и пр. за милиони евро. При взрив в метрото в Лондон – 2007 г. загиват невинни граждани – 38 души. Отправените заплахи към Австрия и Германия на 24 ноември 2007 г. са от “Гласът на Халифат”. Не бива да забравяме и терористичните актове в периода 1985-1989 г. в България – в Сливен, Варна, Пловдив, гара Буново, където в пътнически влак са убити 7 души, от които две деца, и много други.

Само миналата година в Турция имаше две нападения с нож от крайни ислямисти над католически свещеници. Може би така се доказва толерантността и любовта към християнска Европа, чиито корени са християнски. Промяната на текста в турската конституция, с който се разрешава на жените да носят забрадки на обществени места, демонстрирането на носене на забрадки от съпругите на президента и министър-председателя на Турция също е признак за светска държава. Коментарът е излишен.

Дотук всичко е ясно, но липсва яснота по въпроса за бъдещето на България в схемата, нейната сигурност, суверенитет и пр. Какво ще стане в България, като се има предвид взривоопасната зона, участието на страната на турската етническа противоконституционна партия ДПС. Ще продължава ли да се развива радикален ислям.

Това са все въпроси със силно религиозно и политическо въздействие в страната ни, на които малко хора биха се наели да отговорят.

Това, което извършват с действието и бездействието си президент и правителство, е предателство и геноцид спрямо собствения народ и държава, славянството, православие.

Колелото ще се завърти в обратна посока и ще спира на определените места в подходящо време.

Георги Прокопов

Д-р Радослав Нейков,
Щутгарт, Германия

Изгубено време

За около половин век, за времето след Втората световна война, западните държави укрепиха в стабилно държавно устройство основните ценности на свободния свят като свободата, демокрацията, стабилната независима съдебна власт и много други, от които от първостепенно значение е, че те станаха социални държави. За същия период ние живяхме в една ненормална държава. Зловещите й последици мегнат и до ден днешен върху гърба на народа.

Създателят на ненормалните държавни строеве е доказаният от медицинската наука луд Сталин с параноята-мания за величие и преследване. Още в самия ден на създаването си ненормалната държава, и оттам ненормалното изкуствено разслоено общество, започва да се управлява с укази, а не със закони, като тяхното обосноваване почива на безсмислени лозунги. Един от първите бе: "Смърт на фашизма, свобода на народа". Искаше се смърт на нещо, което в България получи държавна власт именно на 9 септември 1944 г. Министър-председателят на ОФ Кимон Георгиев и министърът на информацията Димо Казасов бяха доказали се фашисти – по това, което пишеха, и с това, което вършеха. Ненормалността, която стана в България пълна реалност поради пълното сходство на идеологиите на насието във фашистко. Комунистическото правителство на ОФ беше обаче изпитана схема на Съветска Русия за поробване на народите. Тя се наложи и у нас. И досега манията за величие се проявява в политическия живот с лидероманията, а тази за преследване в необуздания страх от подслушване и шпиониране между политическите. А колкото до смъртта от лозунга "Смърт на фашизма...", тя отне живота на пет пъти повече българи в сравнение с избитите от башибозуците в Априлското

въстание. Този масов геноцид, започващ точно от 9 септември 1944 г., се извърши този път не от турците, а от родните братя българи, от родната БКП и беше ръководен от поробителя на България – Съветския съюз.

Половин век българите живеяха в сянката на большевишката шизофрения. Помислете каква безсмислица беше лозунгът: "От всекиму според способностите, всекиму според потребностите"! Не значи ли това, както го доказа практиката, че трудещите се имат способности и трябва чрез системно ненормиран труд и нарушаване на уж законовите норми да работят, да е трудят, да "строят живота нов", а номенклатурата, която има потребности, да консумира и паразитира?

Така беше, драги сънародници!

Затова тези, които построиха това, което днес непрекъснато се руши и саморазрушава пред очите ни, мизерстват на старост.

Ние вече сме свободни и имаме късмета да живеем в един свят на свобода и демокрация. Следва ли още да страдаме от последиците на миналото? Не! И хиляди пъти не! Как ще се справим? – Това зависи единствено от нас.

В прехода ние преживяхме редица явления, предопределени от 50-те години тоталитарна тирания.

В същия преход обаче израснаха и се проявиха отлични народни водачи, истински лидери, а и цели партии, като НДСВ, ГЕРБ, Атака. Ако искаме да живеем в нормална държава, просто трябва да ги подкрепим. Ако свободният човек не направи най-малкото за своя живот, да отиде и да гласува, той не заслужава свободата си.

65 години от кончината на Царя Обединител Борис III

(Какъ в „Днесъ“ преди 65 години е отразилъ събитието въ броя си от 30 августъ 1943 г.)

Заветътъ на голѣмия царь

Отъ Б. Вазоев

Безъ да се отчайваме, ние съзнаваме, че загубата, която претърпѣхме въ лицето на царь Борис III, истински голѣмъ царь на българитѣ, е незамѣнима. Ние тепърва ще чувстваме тая загуба не съ дни, а съ години.

Въ най-важни минути на народното и на държавното ни сжществуване, когато ние се нуждаемъ отъ всичкитѣ си нравствени сили, отъ всичката си мъдростъ, отъ всичката си смѣлостъ, насъ сждбата ни лиши отъ оня, който бѣше изворъ на неизчерпаема политическа мъдростъ, който бѣше нашъ държавенъ вождъ и постояненъ примѣръ на самоотречение и на самопожертвуване за народъ и за държава.

Сълзитѣ, които днесъ цѣлиятъ народътъ, безъ разлика на положение и класа, пролива за изчезналия голѣмъ нашъ царь, не сж сълзи само на обикновено човѣшко състрадание къмъ участъта на една цаствена личностъ, която съумѣ да спечели обичъта на българина отъ села и отъ градове, работника, земеделеца, българската жена и българскитѣ деца, войника и генерала, висшия сановникъ и простия желѣзнопътенъ служещъ, а сж сълзи, придружени съ искрени охкания за бж децето на България.

Болката е човѣшка, но тя е и народностна. И нашиятъ народъ въ всичкитѣ си слоеве, следъ станалото нещастие, следъ печалното събитие, се изправя почти смутенъ и се пита, какво ни очаква за утрешния день. Довѣрието къмъ голѣмия царь наистина бѣше толкова живо, вѣрата, че той води съ сигурна ржка сждбинитѣ на народъ и на държава бѣше тъй сигурна, че всички ние не можемъ да не се смутимъ, като видѣхме опитния и смѣлъ кормчия да напуца държавния корабъ, по силата на единъ ненадеен сждбовенъ за народъ и за държава ударъ.

Смушение обяснимо и напълно естествено. Сждбата ни изправи предъ изпитание, за да се види какво представляваме ние като народъ, като държава, като войска, като сановници, като граждани. Защото това не бива да се премълчава, всички слоеве на българското общество сж засегнати отъ печалното събитие, може дори да се твърди, че всѣка българска душа ударена направо, е повикана, покрай великата скръбъ и къмъ велико съзнание.

Това става за пръвъ пжтъ откакъ сжществуваме като независимъ народъ и като самостояйна държава. Преживявали сме наистина страшни сътресения въ миналото, но тия сътресения не сж предизвиквали единодушие въ народната душа, по-скоро тѣ сж били предвестници на едно народно разлагане и на вжтрешни неуредици. Но печалното събитие – преждевременната кончина на голѣмия царь Борис III, което носи за всѣкиго отъ насъ неизказана и трайна тжга, ни поставя лице съ лице съ нашата историческа отговорностъ.

Нещастие тоя пжтъ събужда въ съзнанието на българския гражданинъ чувството на дългъ къмъ държава и народностъ и задължението да работи за пълното осжществяване завета, изграденъ съ дѣлото и живота на голѣмия покойникъ: запазване Обединена България въпрѣки всичко и спрямо всички.

Н.В. ЦАРЬ БОРИСЪ III
ОБЕДИНИТЕЛЪ

...При своето изгасване голѣмиятъ царь Борисъ III, тъй милъ и тъй добъръ къмъ всички ни, сигурно е мислилъ за нашето бъдеще и е пожелалъ да живѣемъ въ съгласие, безъ злоба и да пазимъ отцовския заветъ, който е: Обединена България.

Царю, нашата безкрайна почитъ къмъ твоята свещена паметъ ние ще изразимъ въ една желѣзна народна дисциплина. Ние ще бждемъ хора съ стоманена воля, когато се касае за запазване доброденствието и мира на нашето отечество. Ние ще дадем и животъ, и имотъ за постигане идеала, за който ти работи през цѣлия си земень животъ. Твоето дѣло ще бжде продължено до пълното му постигане, отъ държавници, отъ войници, отъ работници и отъ сселяни, които не мислятъ само за себе си, а за запазване държавата и за съхраняване на добрия примѣръ, оставень отъ тебъ като човѣкъ и като държавень вождъ.

Ти можешъ да бждешъ спокоень, Царю! Въ голѣмото нещастие, което я удари, България израства въ мъжество и в готовность към саможертва предъ идеала, на който ти тъй предано и вѣрно служи: обединена България. Народностното чувство ще се прояви въ всѣки бждещъ мигъ. Днешното поколѣние не би желало да диша, ако не постигне и защити твоего възвишено дѣло: Обединена България.

Ние ще пренесемъ къмъ младия царь Симеонъ II безкрайните обичъ и вѣра, които имаме къмъ тебе, и съ общи усилия ще изпълнимъ оставения отъ тебъ заветъ: Обединена България.

Царьтъ умрѣ – да живѣе царьтъ!

О, Господи, защо ни тъй наказа,
защо отне ни Царя на живота?
Той бѣше чуждъ на всѣкаква омраза
и праведень възлѣзе на Голгота!

Развѣвайте се, черни знамена!
Плачете, майки въ черно забрадени!
Презъ тая скръбъ над родната страна
ридаятъ всички ничкомъ на колѣне!

Царь, гражданинъ, родителъ и войникъ,
презъ много мракъ и бури той премина,
ала опази своята Родина
отъ вражи кракъ и варварски камшикъ.

Веднѣжъ ли се надъ Тебъ смъртьта надвеси,
но мждъръ и спокоень я отмина...
Под Твоята дѣсница срѣдъ лавини,
разпнната, земята ни възкресе!

Отъ три морета българитѣ сбрани,
къмъ новъ възходъ преминаха след Тебе,
подъ знамето на воини титани
ти съ тѣхъ носи сждбовния си жребий!

И не оклюма никога униль,
и не изтрѣпна въ бедствия народни!
Срѣдъ много скръбъ, горчиво вино пиль,
ти пакъ видѣ децата си свободни.

Въ бедитѣ на народа смѣль другарь,
войникъ достоень винаги на поста –

еднакво благъ къмъ учени и прости,
ти бѣ ни скжпъ Обединитель-Царь

Кому не бѣ кумиръ и знаме свято,
чия ржка протегната избѣгна?
Кой мъченикъ се Тебъ не облегна,
кому злочестъ не върна свободата!

Приведени надъ твоя одъръ смъртень,
проливаме сълзи неударжими...
С каква покруса шепнем Твойто име,
съ каква тжга крепимъ дѣхъ покъртень!

Навѣки ще пребждешъ ти въ сърдцата,
великъ и гордъ, човѣченъ и обичанъ,
защото нѣма втори на земята
съсъ толкова любовъ и честь обкиченъ!

Защото нѣма други царь, комуто
тъй предано народътъ да му служи.
И всѣки синъ от майчинитѣ скути
съ любовъ велика е към Тебъ обружень!

Осиротѣ земята ни безъ Тебъ,
незнаенъ мечъ крилата ни прекърши!
Горчивъ е намъ днесъ всѣки залкък хлѣбъ,
но вѣрата сълзи не ще избърши!

Поклон, царю, предъ Твоя образъ силенъ!
Пред трона Ти окжпанъ въ лжчезарие,
на меча Твой отъ подвизи изваянь,
кълнемъ се въ Симеона и въ България!

Цв. Чачановски

Първият ден от царуването на Симеон II, цар на българите

... Надъ широката родна земя виси скръб! И се носи тъжното ридание на един народ за неговия Царь-Светецъ.

На потъмнелото от скръб небе на България в този миг трепти като тиха надежда, като гордо упование една свѣтла звезда, която единствена разлива свѣтлива всрѣдъ нашето страдание по отминалия Царь – звездата на Симеон II, Царя на българите.

Великата народна любов към о'Бозе починалия цар се слива съ свѣтлата ни утеха и съ гордата ни надежда, че въ тѣзи тежки исторически мигове ние не сме сами. Предъ насъ стои Симеон II, Царьт на българитѣ. Любова, която прелива презъ скръбта ни към неговия великъ баща, днесъ окриля неговия свѣтъл образъ. Ние не сме сами! Предъ насъ стои царь Симеон II...

... До снощи улицитѣ на столицата се пълнеха съ народъ. Безкрайни върволици от смълчани хора се движеха към центъра и преминаваха покрай Двореца. Всѣки чувстваше, че трѣбва да остави частица от скръбта си въ общата народна скръб. Всѣки чувстваше, че трѣбва да пролѣе любовта на сърдцето си към Царь Симеон II въ потока на голѣмата народна любов, която днесъ окриля живота и пѣтя на младия царь.

Първият ден от царуването на Симеон II, Царя на българитѣ, премина подъ знака на всеобщата народна скръб по о'Бозе починалия царь Борис III и въ вѣра и свѣтло упование въ неговия синъ, нашият любим Царь Симеон II, Царя на българитѣ.

Царь Борис III на смъртния одър

Вчера и днес

Пак и пак...

Сякаш заговор има срещу нас – родолюбивите българи, открай време. Сякаш предрешени са бедите, които се стоварват върху ни. Сякаш проклетие тегне над главите ни, та непрекъснато все отренки с пари и мутанти обзавдат националното ни управление.

Наред с потоци от горчиви факти от страдалното ни всекидневие на безпаричие, глад, мизерия и безсилие за голяма част от нашето общество, два скорошни примера на комунистическо безсрамие и кощунство “разиграват нервите” и разтуптяват силно сърдцето човешко.

Единият е безочливото публично “откровение”-възглас: “Същата партия сме” на депутатите от БСП в 40-то Народно събрание на 20 февруари 2008 г., когато дебатираха законопроекта за изменение и допълнение на Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица и след два дни – с начина на гласуване, с “против” относно официалното признаване за начална дата на комунистическите репресии в България на 9 септември 1944 г., а не 12 септември 1944 г.

Председателят на това народно събрание Георги Пирински стига до абсурдното

съпоставяне на комунистическата кървава вакханалия от 9 септември 1944 г. над мирни български граждани с убийството на фашисткия диктатор Бенито Мусолини в Италия. Той стига дотам, че заявява от трибуната на Висшия законодателен орган за умъртвените по зверски начин – без съд и присъда, българи – некомунисти и обикновени неудобни, другомислещи хора: “В огромното мнозинство от случаите, според мен, през тези три дни, 9-и, 10-и и 11-и септември 1944 г. (пояснението мое) са намерили възмездие наистина брутални убийци, извършили нечовешки актове.”

Според него всички, които мислят различно от комунистическия параноизъм, са “углавни престъпници” и добре са били избити, без каквато и да е законност. Е, вярно, че са същите. “Крушката не пада по-далеч от крушата.” Само че по тази негова логика би трябвало след всяка смяна на управлението да се избиват без съд и присъда предходните и “опозиционерите”, нали?...

Другият факт е афишираното предложение на днешния ни “президент” Г. Първанов (агент Гоце), на срещата на гържавите от Югоизточна Европа в Атина, за генера-

лен секретар на ЮНЕСКО да бъде избрана Ирина Бокова – провалил се зам.-външен министър на България, посланик на България във Франция и постоянен представител на страната ни в ЮНЕСКО. Чудо невиджано и нечувано! Сестрата на Филип Боков, оглавяващ кабинета на Сергей Станишев, премиер-министър на България и син на Дмитрий Станишев, секретар на ЦК на БКП и най-младия партизанин от отряда “Чавдар”, гражданин на СССР, и дъщеря на Георги Боков – активист на БКП, взел участие в най-мрачните репресии на свободомислещи българи некомунисти след 9 септември 1944 г. Всички вързани, “синджир-марка”.

Каква срамна црония на лъжесъдбата! Какво безумие и престъпно безсрамие на “гържавен глава” на “суверенна гържава”!

О, богове, о, хора!

Чакам пробуждането на роба, проясняването на неговото съзнание в решително настъпление за своето духовно и физическо освобождение от многоглавата хигра на престъпната комунистическа, цион-масонска олигархия.

За доброто на човека! За България!

Димитър Бутански

Климент Денчев, Канада

Парк игуотав

Без да затварям очи, без да се унасям в миналото, все изплуват като току-що потопени в проявители снимки, образи, случки, думи, прашни улички с гънеци се безкрайно дълги дувари, напечени от южното слънце.

Септември ще да е било. Да, същият този септември, за който по-късно учехме, че щял да стане май. Евакуирани с баба ми, за да се спасим от англо-американските бомбардировки над София, се бяхме сврели при нейни роднини в градче, току под полите на Родопите. Май съм бил единственото евакуирано дете, защото бях заобиколен от вниманието на местните деца. Чувах често да шепнат помежду си: “Да вземем с нас

евакуираното”, или “Мани го това, евакуираното”. За няколко дни обаче “евакуираното” стана част от махленското всекидневие. Бях приет в босоногата група. Трябваше да джапам бос като всички, което пък беше мъчително за несвикналите ми софийски крака, изподрани и окървавени. Траех си обаче, защото ме беше страх да не кажат: “Това евакуираното защо ли го взехме с нас?” Наранявах се много често, с ужас гледах изтичащата кръв, но гък не казвах. Тарторът на бангата бащински ме наглеждаше: “Препикай си раната и готово.” Изпълнявах, няма как, беше с две години по-голям... и отново по дуварите. Казвах, че това е въздушен път,

пък и си беше. Вместо да газии през конските фъшкии и кравешките торти, си над... нещата. Не леко упражнение, защото гуварът е кажи-речи педя широк и току – плъоц, в някоя торта, ако си късметлия, но понеже не съм от тях, “како Сийке”, все ми се случваше да се приземя наред някой шипков храст. Имаше ги колкото щеш от другата страна на гувара като втора защитна стена. Да, ама това беше в чужда територия, пък и стопаните имаха куче. В “индийската нишка” на въздушния път настъпваше паника: “Леле, евакуираното падна!” Всички скачаха долу, едни да се разправят с кучето, други да избутат трътлестото софиянче обратно горе на гувара. Да го вкарат в правия път и отново напред, още повече, днес е много специален ден. В градчето била пристигнала **червената**

армия. Припахме да видим “русняците”, както изговаряха на “я” по тоя край. От предната вечер всички все за това говореха, напъхвах се под масата в кухнята и слушах коментарите на възрастните, как щели да дойдат, къде ще ги настанят. Баба ми каза, че нямало нужда да ги настаняват, те сами ще се настанят, където поускат.

Любопитството бе изострено, даже баба каза, че ако съм бил послушен, щяла да ме заведе на гарата да видя “русняците”. Бедната, не ѝ казах, че утре сме на поход по въздушния път и ще си гледаме, колкото си искаме, и без да съм послушен.

Изведнъж гуварът се заби в стената на една къща, наскочахме в прахта, пресякохме през сокаците, както нареди тарторът ни, и хоп, ето ни пред училищната ограда. Той важно каза: “Ето тук са...” Никои не посяга да каже: “Брей, ти откъде знаеш.”

Залегнахме под оградата и зачакахме да се появят “русняците”. Те наистина

били разквартирувани в училището. Знаеше нашият водач, баща му беше байчето на училището. В двора имаше някакво странно съоръжение с колеа като камион и комин, който пушеше. Появиха се двама “русняци” наведнъж, ама не приличаха на солдати, бяха с нещо като престилки, не бих казал бели, но престилки, и с остригани глави. Наляха вода с едни кофи в нещо като огромна тенджерка. Някой прошепна: “Това им е казанът.” По двора се шматкаха гъски, притичваха кокошки изпод оградата, солдатите се разсмяха за нещо, не можехме да разберем какво си говореха – бяхме далеч от тях, та се даде команда за смяна на позицията с цел да сме по-близо до казана. Сложна маневра, щяха да ни видят, пък и димящият комин закриваше входа. Решително мястото ни не бе най-добрата точка за наблюдение на действията на червената армия. Тогава още не знаехме, че е **армията освободителка**. Заизнизвахме се като змийчета из прахта, хукнахме покрай училищната ограда към една върба близо до

входа, щяхме да се катерим, та да гледаме отгоре. Не ни усетиха. Излязоха двамата с престилките, придружени от истински руски солдатин, с брич ботуши, гимнастърка (доста по-късно научих тази дума, когато ми се наложи да я облека за около две години), с червени пагони и пилотка, змейски накривена на една страна, притегнат с колан и през кръста, и през рамото. Беше с оръжието си. “Судаев”, с пресипнал от възлнение глас прошепна нашият тартор. Чудно момче, знаеше всичко, че и руски... гледах го с възхита. А баба ми щяла да ме води на гарата... ама-ха. Солдатинът със “Судаева” се разкрани и без да се прицелва отпра един откос... да... гагада... гата. Разхвърча се бяло-кървавата перушина на гъски из двора. Солдатът Судаев се засмя като момче, махна с ръка на двамата с престилките, те скокнаха в двора с цинковите кофи да събират това, което беше останало от гъските. Ние, горе от върбата, се тресяхме от възбуда и страх.

Нямам спомен как се изнизавме от дървото от клон на клон, но заснех в главата си един силует – с ботуши, брич, колани и гимнастърка, премяташ “судаева” от ръка в ръка... а наоколо кърваво-бяла перушина, която танцуваше над двора на училището, станало по-после историческо, поради братското присъствие на червената армия. Там се провеждаха пионерските сборове. Децата строени, винаги готови, вперили поглед в светлото бъдеще, нямаха представа, че са строени под командата “мирно” на място-

то, където щъкаха нищо неподозиращите гъски.

Из Отечеството ни любезно избуяха гранитни, бронзови и непоклатими статуи – паметници за прослава на червената армия – освободителка. Те са толкова много, че страната ни, за завист на враговете, се превърна в парк на изкуствата.

Унгарците си погредиха специален парк – само за паметници от паметното време, та да има какво да показват на безпаметните и чужденците.

Лас Вегас, Невада, САЩ, в хотел “Манделей бей” има ресторант на името на Червения площад, във фойето – статуя на Ленин, сочещ в правилната посока – към изгналите машинки. Е, няма му я главата, но какво от това, колко статуи на римски императори, че богове, са без глави.

В Литва събраха всички паметници от времената на “могъщия савецки с’юз” в парк, специално погреден, с алеи: “Краснознамений”, “Красноармейски”, “Ленинско-Сталински”. На входа обаче пише: “Парк игуотав”...

Ние си оставаме като нищо неподозиращите гъски. Да, ама те били спасили Рим, ще ми се изрепчи някой соцдемократин... И ще е прав, да знаеш. Никога не е лошо да имаш някоя и друга гъска под ръка. Особено ако е свещена като простотата.

Винаги ще има освободител със “Судаев” под ръка, готов да я разпердушни, и то така майсторски, че освен за чорба ще стане и за опозиция.

Политическата партия Български национален съюз "Нова демокрация" съчетава силата на младите и опита на възрастните **радетели за национална по дух и социална по съдържание българска държава.**

За партия "Нова демокрация" борбата срещу напирания към властта неоконмунизъм е въпрос на дълг и чест. Затова партията предприема решителни стъпки за консолидиране на действията си и е отворена за обща борба с всички срещу комунизма, безотговорността на комунистите, когато под една или друга форма се "докопат" до властта. Води безкомпромисна борба за това да се говори за него само в минало свършено време!

Такава е и актуализираната програма на партията, която е предоставена на сп. "Борба" за публикуване и приобщаване към нея.

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН СЪЮЗ "НОВА ДЕМОКРАЦИЯ"

Програмни цели и задачи

1. Единен народ, единна и неделима българска държава.
2. Равни права, но и равни задължения за всички български граждани.
3. Бързо и трайно преодоляване на демографския срив сред българската нация.
4. Преразглеждане въпроса с двойното гражданство на българските граждани и решаването му в съответствие с българските национални интереси.
5. Забрана за изкупуване на българска земя от физически и юридически лица извън страните – членки на Европейския съюз, включително и чрез подставени лица или фирми.
6. Търсене наказателна отговорност от виновниците за поредната национална катастрофа.
7. Проучване и публикуване на всички документи, свързани с антинародната дейност на бившата Държавна сигурност, на нейните дейци и вдъхновители – тук и зад граница.
8. Въвеждане на строги закони за пресичане на престъпленията и другите правонарушения. Съдебно преследване и наказание за лицата, извършили престъпления и правонарушения. Засилен контрол по спазване на законодателството.
9. Преразглеждане на приватизационните договори и сделки, включени във вреда на българската държава. Търсене на наказателна и гражданска отговорност от виновните лица.
10. Създаване на нормални човешки условия за живот за всички български граждани. Възстановяване на закрития след 9 септември 1944 г. Пенсионен фонд със статут на банка и обезщетяването му от държавата за принудително отнетите му в миналото капитали и основни фондове.
11. Приоритетно развитие и подпомагане от страна на държавата на българското индустриално производство, екологично селско стопанство, дребния и средния бизнес, туризма и спорта.
12. Достъпно и качествено българско държавно здравеопазване, образование, наука и култура.
13. Равнопоставеност между всички политически партии и движения, участващи в избори. Премахване на финансовите изисквания за участие в избори.
14. Намаляване броя на народните представители съобразно с реалните нужди на страната.
15. Провеждане на референдуми по всички значими за страната проблеми.
16. Преразглеждане от доказани и обективни професионалисти на българската история и отстраняване на допуснатите в нея фалшификации, неточности и манипулации.
17. Активно и резултатно инвестиране в бъдещето на България – нашите деца.

БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕН СЪЮЗ "НОВА ДЕМОКРАЦИЯ"

По стъпките на събитията

В София гръмна новината, че българската гей организация "Джемини" ще прави на 28 юни първия у нас гей парад. Това не се хареса на мнозина, но най-остро реагира Българският национален съюз. На пресконференция, а след това и в множество медии, Боян Расате обяви, че желанието на "Джемини" да манифестира със своята сексуалност по централните улици на София е провокация към обществото ни и цели да подложи на съмнение традиционните ни културни ценности.

В отговор Българският национален съюз поде кампания срещу хомосексуализма и педофилията в 13 областни града. Младежи с тениски, на които пише "Бъди нетолерантен. Бъди нормален", раздаваха листовки и обясняваха за опасностите, които крият хомосексуализмът и педофилията.

В средата на седмицата 17 неправителствени организации, общественици и интелектуалци се събраха на кръгла маса и поискаха заплануваният гей парад да бъде забранен.

В своя декларация до Народното събрание, Министерския съвет и Президентството на Република България те поискаха още публичните прояви и демонстрации на хомосексуалисти да се инкриминират, както и да се увеличат наказанията за педофилски престъпления, като в особено тежките случаи да се прилага смъртно наказание.

В четвъртък със своя декларация излезе и Св. Синод на Българската православна църква, който също поиска забрана на гей парада и осъди хомосексуализма и педофилията. По-нататък в своята декларация Св. Синод определя гей парада като "срамно и досадно зрелище на обладани от греха човеци и групи от хора, които бесовски ще лъкуват, подбудени от низки страсти и извратени чувства, което св. апостол Павел нарича "Безплодни дела на тъмнината."

Още същия ден протестни писма изпратиха и от Главното мюфтийство, от Католическата църква, от Обединените евангелистки църкви и други, но въпреки това кметът Бойко Борисов отказа да се съобрази с огромното обществено недоволство и не забрани провеждането на т.нар. гей парад.

АРЕСТУВАХА ОКОЛО 150 ДУШИ, МЕЖДУ КОИТО И БОЯН РАСАТЕ

В събота журналистите и любопитните зяпачи надхвърляха многократно броя на дошлите на шествието хомосексуалисти. В района на НДК се забелязваше масирано присъствие на спец-части, жандармерия и полиция, повикана дори от провинцията за подкрепление. Всички те трябваше да охраняват не повече от 20-30 хомосексуалисти и един циганин травестит.

Около 17:00 часа до т. нар. "Мост на влюбените" група журналисти, между които беше и Боян Расате, се бяха отправили към подлеза, за да преминат бул. "Евлоги Георгиев" и да последват шествието от 20 педераста и един грозен проституиращ травестит.

КАКВО СЕ СЛУЧИ?

"Шествието вече беше потеглило и аз реших заедно с другите журналисти да го последвам по предварително обявения маршрут. Когато минавах покрай полицаите, един от тях се изпречи пред мен и ме попита - "Ти къде бе, боклук?". Останах страшно изненадан от този въпрос, но въпреки това попитах полицаия дали говори на мен. Тогава стоящият до него униформен се намеси и каза: "Абе, къде си тръгнал? Що не си седяш в къщи бе, наркоман?" Веднага се сетих, че двамата се опитват да ме провокират, затова запазих самообладание и на висок глас ги помолих да ме пуснат, като обясних, че нарушават правото ми да се движа свободно. Въпреки

молбата ми, полицаите пак не ме пуснаха да мина през подлеза. Тогава извадих от джоба си журналистическата карта и пропуск от ББТ и след като им показах документите си отново ги помолих да ми освободят пътя. За моя изненада това изобщо не ги респектира и един от двамата полицаи ми каза "да си завра тази карта в задника" ?????

В този момент някой хвърли дилка, която падна до мен и започна да дими. Инстинктивно я ритнах, за да не пострада някой и за да предпазя дъщеря си. Сякаш полицаите само това чакаха и 5-6 от тях ме заобиколиха, свалиха ме на земята и започнаха да ме влачат към джипа, който беше на около 2-3 метра от стълбите. Един от тях ме риташе, а друг ме удряше с юмруци. След кратка борба полицаите ме качиха в джипа, където един от тях ме удари с палка в лицето.

Около 19:00 часа пред 4-то РПУ дойдоха 20-30 младежи, които искаха да получат информация за свои приятели и близки. Интересуваха се дали са арестувани и кога ще бъдат пуснати. Това очевидно не се хареса на униформените, защото по сигнал те заобиколиха стоящите хора отвън и миг след това ги нападнаха, като ги влачеха, риташа и удряха с палки. Не след дълго пребитите бяха внесени в полицейското управление и проснати по очи на пода в коридора. Така докато лежаха, полицаите продължиха да ги бият с палки и да газят върху гърбовете им сякаш на земята лежаха картофи, а не хора!"

Арестувани бяха активисти на БНС, младежи от "Кръв и чест" - България, свободни националисти и случайни лица, които са се сторили подозрителни на някой от охраняващите гей-парада полицаи. Голяма част от битите са били арестувани далече от хомо-шествието и даже не са имали възможността да видят обратните, камо ли да ги нападнат или провокират.

Това се случи на 28 юни 2008 г. в София, на първия и надяваме се последен гей-парад в България.

ДНЕС ДЪРЖАВАТА, В КОЯТО ЖИВЕЕМ, Е ТОТАЛНО СБЪРКАНА

Мнението на добрия и нормален гражданин, на когото се крепи цялото общество, е без значение за управляващите, докато в същото време всичко ненормално и извратено се рекламира и издига на пиедестал. Ето вземете например положението, в което се нами-

рат пенсионерите – нашите майки и бащи цял живот са работили и когато трябва да си почиват и да се радват на добър живот, те получават мизерни пенсии и са принудени да се ограничават, а някои дори и да мизерстват. Миналата година на протестите, когато най-сетне потърсиха правата си и поискаха увеличение на пенсиите, те също, като нас в събота, бяха дърпани и бити от полицията, на която всъщност всички ние плащаме заплатите. Не беше по-различно отношението и към миньорите и млекопроизводителите. Оказва се, че полицията действа избирателно. Когато става дума за пенсионери, миньори, работници или младежи, в крайна сметка българи, “органите на реда” не се колебаят да упражнят сила, дори и без да има необходимост за това. Но когато става въпрос за цигани или хомосексуалисти, нещата стоят по-различно.

Нека си припомним за беснеещите цигани от миналото лято, които дни наред тичаха с брадви, ножове и метални пръти, чухеха коли, викаха “Смърт на българите!” и нападаха беззащитни граждани. Къде бяха тогава полицията и жандармерията? Те стояха отстранени и наблюдаваха безучастно тези престъпни субекти, докато редовите данъкоплатци притичваха от вход на вход и се опитваха да си спасят живота.

Днес България навлиза в ново историческо време. Обикновеният български гражданин е онеправдан, малтретиран, убиван и изнасилван, докато престъпници и политици необезпокоявани ограбват народа и се разхождат на свобода. Днес извратеното е на мода и всеки, който се опитва да му противодейства, е заклеимяван и подлаган на репресии от многобройните т.нар. правозащитни организации, “органи на реда” или държавни комисии за защита от дискриминация, която всъщност не съществува. Това е страната, в която днес живеем.

Нека Господ здраве да ни дава и да втвърди десницата ни, за да направим България отново наша родина.

Книги

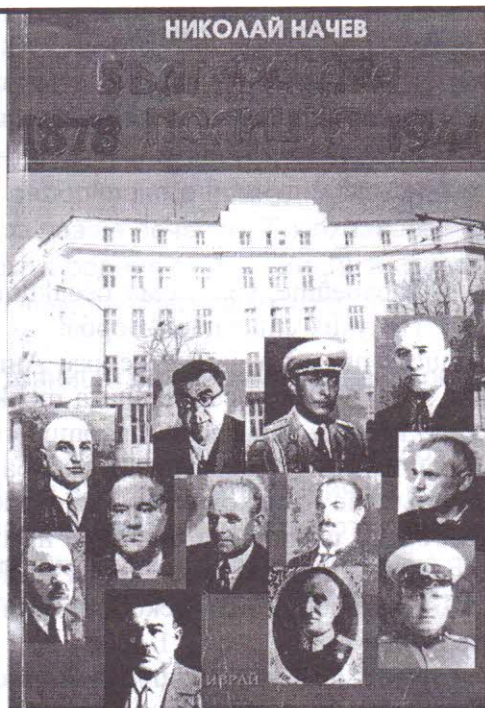
Книгата “**Българската полиция 1878-1944**” представлява интерес за тези, които са виждали в полицията преди всичко институция за охрана

на обществения ред и личността на гражданите от посегателства срещу тях от антисоциални и низвергнати обществени елементи. Но тя представлява и интерес за тези, които са приемали полицията като инструмент в ръцете на управляващите в борбата им срещу политическите им противници.

Книгата увлекателно ни запознава с ръководството на полицията, нейните функции и перипетии на развитие, които авторът в продължение на дълги години е изследвал. Тя е принос към историческото развитие на реда и законността в Третото българско царство и е наситена с фактология, която едва ли е систематизирана дори в учебните помагала на съответните учебни заведения.

За контакти с автора Никола Начев (адвокат) – пощенска култуя 1471, София, тел. (02) 987 33 06.

НИКОЛАЙ НАЧЕВ

Наша поща

Уважаеми господинъ Спасовъ,
Благодаря Ви за последния брой на сп. "Борба", който ме достигна тукъ, въ Лю Шене, където се прибрахме следъ една година отсъствие.

Следъ четене на "Борба" ще кажа само две неща съ много съжаление: въ новата Европа, която Брюкселъ измайстори, не само България ще стане една провинция безъ никаква даже вътрешна властъ, както и другитѣ народи и държави – членки на Съюза, както е вече и Франция. Брюкселъ командва, а другитѣ трябва да се подчиняватъ.

Второ: Въ Франция състоянието не е по-добре отъ това въ България. Трябва само да се замѣстватъ българскитѣ комунисти съ френскитѣ социалисти. А колкото до тукашнитѣ комунисти, тѣ бѣха съвсемъ покорни на Сталинъ и СССР.

Накъде отива нашата християнска цивилизация? Пази, Боже!

Съ почитъ и сърдечни благопожелания

Петъръ Делчевъ, Франция

Уважаема редакция,

Получих сп. "Борба", както ви бях помолила. Благодаря за бързото изпращане. Както ви писах в по-първото си писмо, списание "Борба" в нашия дом е като Библията. Без него не можем. Освен това то е слънчев лъч в емигрантските ни души.

Още веднъж благодаря!

За България!

Въжарова, Канада

Уважаеми Гошо Спасов,

Сърдечно благодаря за редовно изпращаното списание "Борба". Последните два броя от тази година са най-прекрасните, особено майския брой, с най-богато и разнообразно съдържание.

Приемете пожелания за много здраве, за да бъдете така полезни на Националния фронт и като заместник на председателя инж. Дърводелски.

Благодаря!

Нягул Биволаров, София

Здравейте, уважаема редакция,

Получих списание "Борба" за месец май. Прегледах го и реших да ви се обадя. Също написах писмо и на г-н Георги Антонов от гр. Пеория – САЩ. Писах на него, пиша и на вас. От 1990 г. досега минаха толкова избори и нищо съществено не се е променило. Само дето комунистическата партия стана социалистическа, но комунистите си останаха все същите и ни управляват. И затова нищо не се казва и говори за докомунистическа България, за връщане на законната Търновска конституция, за възстановяване на законното Трето българско царство и връщане на царя на българския престол. Ако той е отказа от престола, защото е станал лидер на НДСВ, има друг, който ще заеме българския престол.

България е била векове царство и трябва пак да бъде. Това искаме да пишете и поддържате и вие, в сп. "Борба".

Чакам августовския брой на списанието.

За България!

Петко Петков, Д. Студена, Русенско

Бележка на редакцията:

Молим читателите на сп. "Борба", които са ни изпратили писма и желаят те да бъдат публикувани, да ни уведомяват. Но молим също така да се съобразяват с това, че списанието е само 28 страници и писмата, които получаваме от брой до брой (в рамките на два месеца), ще запълват цялото негово съдържание. Това означава, че нямаме редакционна възможност да отговаряме на всички чрез списанието, поради което използваме пощенските услуги за лична кореспонденция.

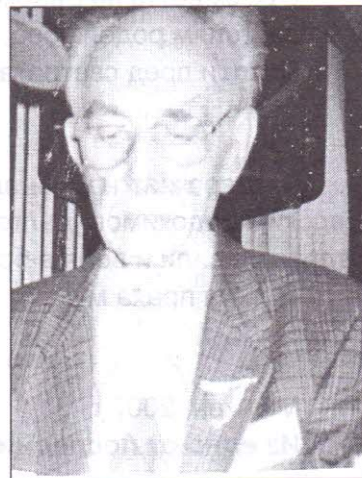
БОРБА

In memoriam

На 21 юли 2008 г. в Мюнхен, Германия, почина

ЕВДОКИМ ЕВДОКИМОВ

Ние скърбим за него.

На великия Шекспир се приписва цитатът: "Там, където посее любов, пониква радост." Този, който сее любов, ще пожъне не само радост, но и много приятели.

И двете – радост и приятели – бяха присъщи на Евдоким. Той живя щастлив и съдържателен живот и на него посвещаваме това кратко пътуване с "влака на живота". Животът е като пътуване с влак: човек често се качва и слиза, понякога стават злополуки, на някои спирки ни очакват приятни изненади, на други – дълбока скръб.

Евдоким Евдокимов се ражда в семейство на аптекар от Видин. Още отрано проявява интерес към политическия живот в България. Членува в патриотични младежки организации във Видин. Завършва Видинската гимназия с отличие. След завършване на гимназиалното си образование се записва студент в техническия университет в Мюнхен. Тук той става един от основателите на студентското дружество "Шипка". Поради заболяване е принуден временно да прекъсне следването си и се връща в София, където постъпва на лечение. Тук го заварва 9 септември 1944 г. Остава в София, където се укрива, тъй като в родния си град Видин е известен с антикомунистическите си убеждения. Баща му успява чрез приятел да му изпрати пари, с които той преживява известно време.

По много рискован начин успява да премине нелегално границата и пристига в Швейцария. Тук постъпва в санаториум за възстановяване на здравето си.

След излекуването си се записва отново студент по френска филология. След дипломирането си получава предложения за работа в Харвард, САЩ, и в българската секция на новоформираното в Мюнхен радио "Свободна Европа". Приема предложението за работа заедно със Стефан Груев в радио "Свободна Европа". Решение, продиктувано от убеждението, че по този начин ще може да бъде по-полезен на родината си, попаднала под игото на комунистическата диктатура.

Евдоким се оженва и от брака си има дъщеря – Ева Евдокимова, която по-късно става прима балерина на Берлинската опера.

В радио "Свободна Европа" Евдоким Евдокимов работи 36 години, през което време е избран за председател на Съюза на американските журналисти.

Заедно с Димко Статов от Италия Евдоким се ангажира активно със защита правата на човека в България.

След развода с първата си съпруга Евдокимов свързва съдбата си с Ева-Мария, с която сключват граждански брак през 1961 г. От този брак им се ражда един син – Александър, който се установява в САЩ, където живее и работи и до днес.

В Мюнхен Евдоким Евдокимов успява да възроди отново студентското дружество "Шипка", което съществува и до днес.

Със смъртта на Евдоким Евдокимов ние загубихме един много чувствителен човек, съпруг и баща, голям родолюбец, верен на идеалите си и християнските добродетели.

Поклон пред светлата му памет.

Съпруга Ева-Мария Евдокимова

Българският национален фронт, Инк. се присъединява към скръбта на семейството на Евдоким Евдокимов, дългогодишен член на БНФ, Инк., който до последните дни на живота си отдаваше сили и воля в борбата срещу комунизма, за по-добър живот на българския народ.

Мир на праха му!

ЦУС на БНФ, Инк.

Мюнхен, 2007 г.

Из едно от последните писма на Евдоким до Дърводелски и Спасов

Драги Сашо и Спасов,

...Не съм добре със здравето. Идната седмица влизам в клиника...

Как е политическото положение в България? Чувства ли се промяна след европейския вятър? Дано се отрази благоприятно на хората!

...Как се очертават изборите (отнася се за общинските през 2007 г. – бел. ред.)? Трябва да бъдем активни агитатори в тях и да помогнем на народа да се опомни.

...Последният брой на "Борба" много ми хареса. Особено анализа, който Спасов прави за отминалите избори.

...Как се развива нашата дейност в провинцията? Поддържате ли връзка с хората от Видин, Враца, Лом – въобще с хората от Северозападна България? Не ги изоставяйте. Бъдете сред тях. Помагайте им. Те ще ви разберат...

Ние с Чаракчиев сме в постоянна връзка. Тук, в Германия, трудно се работи, след като ме изпуснали нещата.

...Имате нашата поддръжка за всичко.

С братски поздрави

Евдокимов

Възпоменание

Навършиха се три години от смъртта на големия българин д-р Иван Дочев, водач на Българските национални легиони от 9 септември 1944 г., председател и почетен председател на Българския национален фронт, Инк., САЩ. След преминаването му в емиграция и в памет на убитите антикомунисти и легионери от Главното водачество на СБНЛ, Чуждестранния легион "Д-р Иван Дочев", Съюз на репресираните от комунистическия терор, Българския национален фронт, Инк., сп. "Борба" и представителството на фронта в България, д-р Иван Дочев на 17 май 2008 г. пред мемориала-параклис за жертвите на комунизма в парка пред Националния дворец на културата в София бе отслужена панихида от Негово преосвещенство епископ Гервасий в съслужение с петима свещеници.

В молитвата си епископ Гервасий упомена имената на д-р Иван Дочев, д-р Георги Паприков, д-р Ангел Тодоров, д-р х.к. Панайот Сарайдаров, д-р х.к. Димитър Велков, Тома Павлов и Тодор Милушев, убити от комунистите на 16 май 1934 г., Васил Златаров, Захари Фурнаджиев, Георги Шишков и инж. Георги Лазаров.

Слово от името на главното водачество произнесе г-н Петър Нешков.

БНФ, Инк.

Скръбна вест

На 24 май 2008 г. далеч от Родината престана да тупти едно голямо, изпълнено с обич към България сърце на радателя за българщината

Архонт Димитър Петков Велков, почетен председател на БНФ, Инк.

"Ако знаех, че днес би бил последният път,
когато щях да те гледам като спиш,
и че тези са последните моменти,
когато те виждам, щях да се помоля на Господ
да мога да стана пазител на душата ти..."
Почивам в мир! Обичам те!

Съпругата ти Снежана

На 2 юли 2008 г. в София бе отслужена панихида – 40 дни от времето, когато ни напусна завинаги апостолът на доброто, неуморимият, вечно търсещият творчески дух, почетният председател на БНФ, Инк., д-р к.х. Димитър Петков Велков. Познатият сред емигрантските среди от 50-те години Димитър (Джеймс) Велков обичаше да казва: "Когато спра да работя и мисля за Родината си, това за мен означава смърт." Така завършва и направеният филм по БТВ "Репортерите", които посетиха Дон Хайме, или Американеца, наричан с уважение и почитание от жителите на Канарските острови преди две години. Това са думите на първия архонт след близо 600 години отсъствие на тази титла от българската църква.

Този истински българин, чиято мечта беше да види обединени православната и католическата църква, ни напусна завинаги с отворени очи по неосъществената си мечта.

Колко са хората на тази земя, които като него могат да кажат: "Построих два града!" Ако латинската сентенция "Дойдох, видях, победих" важи за времето на Римската империя, то за човешката империя на доброто може да бъде перифразирана мисълта за този велик българин: "Родих се, мечтаех, създадох!" (С.

Костадинова, "Историята на една душа").

"Мечтите на този човек са толкова големи, колкото неговия прозорлив поглед – винаги търсещ. Търсещ да направи добро, да види нещо красиво, да измисли нещо на пръв поглед невъзможно, но с времето доказва, че няма невъзможни неща" (пак там).

Като емигрант той полага не малко усилия да хвърли мост между различните групи политически емигранти и в интерес на истината, в известни отношения и време, успява.

Димитър (Джеймс) Велков бе дългогодишен член на Българския национален фронт, Инк. За неговите заслуги към организацията на 30-я конгрес той беше провъзгласен за втори почетен председател след д-р Иван Дочев.

И двамата смъртта ги извади от нашите редици, но тяхната борба за величието на България е в здрави, надеждни ръце и тя ще победи.

Бог да ги прости!

БНФ, Инк.

БЪРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

— НАДЕЖДА —

НАДЪ ЧЕРНИЯ АСФАЛТЕНЪ ПЪТЪ
ЗВЪЗДАТА ОЩЕ НЕ ЗАЛЯЗВА ...
СТАЕНИ ЛЮЛЯЦИТЪ СПЯТЪ
ПОДЪ ПРЕРИЙНАТА ТОПЛА ПАЗВА .

*

ЗЕФИРЪТЪ УТРЕ ТУКЪ ЩЕ СПРЪ
И ЖАДЕНЪЩЕ НАТЪИ РОСАТА .
О, ТЪИ БОЛИ, ЧЕ ДА УМРЪ
ЩЕ ТРЪБВА ВЪ РАКЕНЪЩЕ ЧАСЪ ЗВЪЗДАТА !..

* * * * * * * * * * * * * * *

*

ОТЪ ВСЪКИ ЛЮЛЯКЪ ВЪ ЧУЖДАТА СТРАНА
ЗА НАСЪ ПОЗНАТА СВЪТЛИНА ИЗВИРА .
ТИ НЕ СЪЖРВИ, ЧЕ МИМАТА ЗВЪЗДА
ВЪ ЧУЖБИНА ЗАДЪ НЕОНИТЪ УМИРА :

*

ТУКЪ МОЖЕ СУТРИНЪ ОБЛАЦИ ДА СПРАТЪ
ДОКАРАНИ ОТЪ СУХЪ, ПУСТИНЕНЪ ВЪТЪРЪ,
НО ПРИВЕЧЕРЪ НАДЪ БЛЪСНАЛИЯ ПЪТЪ
УСМИХНАТА ЩЕ ГРЪИЧЕ ТАКЪ ЗВЪЗДАТА !

Милко Мушмовъ
МОНТИЧЕЛО, ИЛИНОЙ, САЩ

ВЪРА
СИЛА
СУВЕРЕНИТЕТЪ